

зема я въ друга-та ржка и наченва да увѣрява хайдутинъ-тъ, че вече схвсемъ са не бои отъ него, защото му дошелъ още единъ другаръ. «Отвори си пукали-тѣ, казва той, глѣдай дѣ? защо мжлчишъ, казвай? Или не виждашъ че сме тримина? Мжлчишъ аа? Като та е страхъ, махни са отъ тамъ да минемъ Но нищо не излязвало отъ туй, хайдутинъ-тъ мжлчи и си стои на мѣсто-то, а Еврейнъ-тъ насрѣща му; най-послѣ наченало да са зазорява, и Чяфутинъ-тъ, на кого-то вече и колѣне-тѣ треперяли, а че и зхби-тѣ му играяли на ржченици, изведнажъ са вторачва, попоглѣдва са, посхвзема са, облача си антерия-та, турна си шапка-та на глава-та, отъ сѣсила са исплювва и си тржгва въ пжтъ-тъ: отъ предѣ му било пжнъ, или по-добрѣ да кажемъ, той цѣла нощъ стоялъ диванъ-чапразъ предъ пжнъ-тъ, разговарялъ са съ него и го заплашвалъ съ шапка-та и антерия-та си.

Д. Енчевъ.

